

Leszek

Hideg a fal, ruháim szanaszét az ágyban. Egyéjszakás kalandról szó sem. Rész a fal és az ágy között. Onnan a levegő. Fejem eltakarva. Fényiszony. Hideg a fal. Fázik a hátam, ruháim mégis szanaszét. Pléddel fedett körvonalak. Egy éjszaka nem játszik, akkor már nem lenne illő, hogy én más. Bár nem tudom, miben rejlik, nemegyszer mondták. Aztán a kedveset felváltja a megvetés. Jobb napokon hízelgés, a többit hagyjuk, mert úgyis föl-le utazgatunk, és hasonlítanak tárgyakhoz, utcákhoz, emberekhez, keresnek bennem, nem találnak bennem, rám ismernek, nem tudnak hasonlítani, ezért később hozzám hasonlítanak tárgyakat, utcákat, személyeket. Megismernek, kellek, elutasítok, igent mondok. Átgondolok, furdalok, mást, magamat, nyomot hagyok, lezárok, nemet mondok. Keresnek, írnak, elfelejtenek, hazudunk, én is, nekem is. A ruháim szanaszét, elkészülök, szépnek látszok, szépet mondok, megérintenek, hagyom, tükörbe nézek, SMS-t kapok, felhívnak, válaszolok, nem egyéjszakás kaland, a fal hideg, rész az ágy és a fal között, igent mondok, aztán nemet.

Áthúszom az ágyneműt, frissre cserélem, vasalatlan, gyűrött, ahhoz jó, hogy a fejem eltakarja és kizárja az árnyékokat, támaszfalakat, amelyek négyzetméterekbe zsúfolják a teret.

A gyengeség netovábbja. Fal. Tapétázott. Zöld. Recés. Hideg. Netovább! Párna alatt rejlő mobiltelefon. Invitáló üzenet. Ott voltam. Vízhólyagos a sarkam. Lezárok. Azóta nem köszönünk. Hideg a fal, a kezem, a hátam, a pulcsim, a zoknim, a hajam, nem mondok kedveset, nem gondolok át, tükörbe nézek, nem próbálok szépnek látszani, szemekbe nézni, válaszolni, csak furdalok. Magamat és másokat.

Azt mondják, én más. Üres papír és betegség, esernyő és fényképalbum, ismeretlen szám, gesztus nélküli és nem reagált SMS, film, kártyavár, szívószál, olvasatlan sor és csengőhang. Lettem.

Szent Iván-éj

Azon az estén, gondoltam áthívlak, a munkámból felgyülemelő papírokat már a helyükre tettem, a dossziék felsorakoztak a tárolóban, a lakás is tiszta, én egyedül vagyok, na jó, előtte még felporszívózok, a kiborult hintőport felsöpröm, a tükörről letörölöm a fogkrémmaradványokat, a lepedőm helyett pléddel takarom le az ágyam, amelyet az esztétikum kedvéért igazítok meg, vagy utalásképp az érkezőnek inkább leágyazva hagyom, nekiállok a konyhában főzni, és ha már erről az estéről beszélünk, akkor az őseink által tisztelt hagyományokat modernizálom, páfrány helyett afrodisziákumként szolgáló fűszereknek és növényeknek tulajdonítok jelentőséget, semmi boszorkányűzésbe vagy vudubaba-szurkálásba nem bocsátkozok, hiszen vannak egyszerű női praktikák, amelyek távol tartják a riválisokat, és nem heveredek kenderbe se, hogy megjósoljam a férjhez menetelem, tüzet se ugrok át, inkább gyertyát gyújtok a lánggal, csupán egy dolog ragadja meg a fantáziámat, a mondás, miszerint ezen az éjjelen bármi megtörténhet, de hogy mindennek az ellenkezője is, csak utólag tudom, azt jelenti, nem panaszkodhatok, beleegyezésem nélkül vetted igénybe testem, miközben durva kezted és rám nehezedő súlyod szorította el a lélegzetvételem, és nem kívántalak, benned mégis a kielégülés vágya, én a fal felé, te pedig leszorítottad kezeim, én nem ellenkezhettem, és arra is csak most döbbenek rá, hogy neked csak egy bábu kellett, aki nőként szolgál, aki alkalomadtán akarata által vagy ellenére, ahogy éppen adódott, lettem, ez a nő, aki durvaságod miatt idejénél előbb anyává válhatott volna, aki hamis válaszokat adott a véraláfutás és lila foltok miatt, és most én vagyok az is, aki a benne hagyott félelem és teste védelme miatt vonja maga köré a távolság falát, te lekapcsoltad a villanyt, hogy magad előtt is letagadd, amit tettél, gondolván, ami sötétben zajlik, az meg sem történik, igen, mindez hiába, mert még hajnalban is világos volt, és beszűrődött a fény.

